

κατέλθῃ. Τοῦ ἀνοίγω, καὶ ὁ κύριος καταβαίνει μετὰ τὸν ὁδοπορικόν τοῦ σάκκου εἰς χεῖρας, καὶ προχωρεῖ βραδέως ὡς ἄνθρωπος φεβούμενος μὴ ἀναγνωρισθῇ.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἡ ὑποκτος αὐτοῦ συμπεριφορὰ ἐλκύει τὴν προσοχὴν τῶν καρβινοφόρων, οἵτινες τὸν ἐξετάζουν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν... Δὲν ἀπατάται τις : ὁ ξένος ποῦ ὑποκτεύει, εἴ-ε ὑποκτος... Οἱ καρβινοφόροι γνωρίζουν τὴν ἀληθειαν τοῦ ρητοῦ τούτου !

Ὁ Ἐνωματάρχης πλησιάζει αὐτὸν ἐνενανώς, τὸν προσκαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ γραφεῖον μου, τοῦ ζητεῖ τὰ χρεῖά του, τὸν ἐρωτᾷ... καὶ τὸν τσακώνει !

— Πῶς ; φυλακισμένος ;

— Φυλακισμένος ! — Ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐρίσκεται εἰς τὸν στρατῶνα τῆς Γεφύρας : βραδύτερον δὲ, ἐὰν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, θὰ τὸν στείλουν εἰς Κ...

— Ποιὸς νᾶναι ;

— Ποιὸς νᾶναι ;

— Ἀπὸ τὴν προφορὰν, μοῦ ἐφάνηκε λοιβαρδὴς, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ μέρη μας... Τὸ ἐξωτερικόν του φαίνεται πλούσιον κτηματίαν... Ἐρώτησα τὸν ἐνωματάρχην, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τίποτε. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ δυστυχὴς ἐσπρώχτο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ στρατῶνος, τὸν ἤκουσα νὰ διαμαρτυρηθῇ ζωνηρῶς καὶ νὰ φωνάζῃ ὅτι λάθος ἐγένετο, ὅτι αὐτὸς ἐκαλεῖτο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον σας διὰ σπουδαίας ὑποθέσεις, καὶ ὅτι ἐκάστη ὥρα ἀργοπορίας θὰ τοῦ ἐπέφερον ἀνυπολόγιστους ζημίαις.

— Πῶς ; ἤρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας ; — Καὶ αὐτὸς ὁ ἐνωματάρχης ἐκλαβάνει διὰ κακούργους ὅσαι δὲν τοῦ ἀρέσκουν !... Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ δὲν θὰ καταβῇ πλέον κανεὶς εἰς τὸν σταθμόν μας !

Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο ζωηροτάτη ὅτε κυρία τις, εἰσελθοῦσα ἀπροσδοκῆτως ἐκ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐφείλκυσε τὰς βλέμματα καὶ τὴν προσοχὴν πάντων.

Ἦτο λεπτοφυὴς τις γυνή, ἔχουσα τὸ μὲν πρόσωπον κακαλυμμένον ὑπὸ πυκνῆς καλύπτρας, τὸ δὲ σῶμα ὑπὸ κομποῦ περιγηγητικοῦ ἔπαι: δούτου.

Ἐφαίνετο πεφοβισμένη ὡς περιστερά: διωκωμένη ὑπὸ τοῦ ἱερακος.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθυσαν, διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου, καὶ διὰ χαμηλῆς φωνῆς χαιρεῖ νὰ ἀψώτῃ τὸ κάλυμμά της, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἀφίχθη πρὸς ὀλίγον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον περιγηγητὴς τις νὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτιον δι' ἐκείνην τὴν νύκτα.

— Ὅχι, κυρία, οὐδεὶς περιγηγητὴς ἦλθε σημερον.

— Ἀλλὰ... δὲν εἶνε τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λακταντίου ;

— Ἐνας μόνος Λακταντίος ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἕνα μόνον ξενοδοχεῖον ἔδω.

Ἡ κυρία φαίνεται ἐκπληχτὴς καὶ μένει ἀκίνητος, ὥστε σκεπτομένη τί ἐμελλε νὰ πράξῃ.

Ὁ Λακταντίος ἐννοεῖ τοῦς διαταγὰς αὐτῆς, ἀταλάσσει πονηρὸν βλέμμα μετὰ τῆς Μαρτίνης, αὐτὴ δὲ, προχωροῦσα, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Κυρία, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ταραχθῇτε. Ἐὰν ὁ κύριος, ὅστις σᾶς ἔδωκεν ἀντάμωπιν ἔδω, δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, τοῦτο σημαίνει ὅτι κατὰ τὴν τὸν ἡμποδισε... Ἐν τούτοις, ἐὰν θέλετε ν' ἀναπαυθῇτε ὀλίγον, ν' ἀναβῇτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας...

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου ; ... Ναι, τοῦτο θὰ εἶνε τὸ καλύτερον... Ἐκεῖ θὰ περιμένω... Μόλις φθάσῃ αὐτός, θὰ μὲ εἰδοποιήτετε.

— Μένετε ἡσυχᾷ.

(ἀκολουθεῖ)

ἐρανίσμασι—τώρα ἰδίως ὅτε ὁ καύσων τὸ καθιστᾷ de sine qua non—γραμματαὶ τινες ἐνδιαφέρουσιν, νομίζω, ὅπως δῆποτε.

Περὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ λοιπὸν ἐρίζουν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες, Ἰουδαῖοι καὶ Κινέζοι, καὶ δὲν εἰςεύρω ποῖοι ἄλλοι. Ἄν ὡς πρωτογενὴς τίπος τοῦ ἐχρησίμευσαν οἱ κλώνοι τῶν μύρτων καὶ τῶν ἀκακίων τοῦ Νείλου, ἢ τὰ φύλλα τῶν πλατάνων καὶ τῶν μωρεῶν τοῦ Ἰορδάνου, ἢ... ἢ... εἶνε ἄγνωστον. Βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ πρῶτον εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ Περσίας καὶ Ἰνδίας, ὠραιοτάτον ἐξ ἐλαφρῶν πτίλων ταῶνος, καὶ μαρτυροῦν ποικίαν τινὰ αἰσθητικὴν μαλθακότητα. Ἐπειτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, μετεφέρθη εἰς Ρώμην, ἐνθα ποιηταὶ ὀνομαστοὶ ἀφιέρωσαν ὠρκίους στίχους εἰς ριπίδια πεποιημένα ἐξ εὐδῶν ξύλων, ἐλεφαντοστοῦ, λεπίων ἰχθύων, μετὰ γλυφῶν καὶ χρωμάτων κλπ. ἀλλ' ἐν τούτοις, ὑποδεέστερα τῶν ἐν Ἀνατολῇ κατασκευαζομένων ἐκ μετάξης, πτίλων κλπ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἰσήχθη τὸ ριπίδιον, πρὸς μέγα τῶν αὐστηρῶν πουριτανῶν σκάνδαλον, τῷ καιρῷ τοῦ βασιλέως Ριχάρδου τοῦ Ι' καὶ ἐγενικεύθη παντοῦ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, χρησιμεύσαν καὶ ὡς τίτλος τῶν ὠραιότερων τοῦ Ἰταλοῦ Γολδόνη κωμωδιῶν.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ τὸ μεταχειρίζονται καὶ οἱ ἄνδρες τὴν συνήθειαν δὲ ταύτην, τὸ θέρος τοῦ 1828 ἠθέλησαν νὰ μιμηθῶσι καὶ οἱ Ἰταλοὶ καὶ τὸ ἐπραξάν, ἀλλ' ἐπ' ὀλίγα μόνον ἔτη, καὶ σήμερον ὀλίγοι αὐτῶν τὸ μεταχειρίζονται, ὡς καὶ ἄλλοι, ὡς νὰ μὴ ἰδρῶνον καὶ νὰ μὴ ὑπέφερον καὶ οἱ ἄνδρες ἐκ τοῦ καύσωνος ! Σήμερον λοιπὸν τὸ ριπίδιον μένει κυρίως εἰς χρῆσιν τῶν γυναικῶν, αἱ ἰσπανίδες μάλιστα καὶ αἱ κρεώλαι μεταχειρίζονται αὐτὸ ὡς μέσον ἐκφράσεως τὸσφ πολυσήμαντον, ὥστε δὲν ὑπάρχει τι ὅπερ νὰ μὴ ἐκφράζον δι' αὐτοῦ. Τώρα πιθανὸν κάμμία περίεργος ἀναγνώστρια τῆς «Φιλολογικῆς» νὰ ἐπιθυμῇ εἰδῆσαι περὶ τῆς τοιαύτης ριπίδιογλώσσης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω τῶν ὁρίων μου διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, περιοριζόμενος, ἀντὶ τούτου, νὰ περάνω τὴν σημείωσιν ταύτην διὰ τοῦ ὠραίου ὁρισμοῦ δν ὁ Φοντενὲλ ἐξέφρασε περὶ τοῦ ριπίδιου οὕτω : «Τὸ ριπίδιον εἰς χεῖρας ὠραίας καὶ εὐφυοῦς γυναικὸς, εἶνε πτίλινον σκήπτρον ἰσχυρότερον τοῦ χρυσοῦ σκήπτρου εἰς χεῖρας βασιλέως ! »

*

Οἱ κύριοι. — Ἡ δημόδης γλῶσσά μας τοὺς ὀνομάζει κουκιά, ὡς γνωστὸν, καὶ ἡ δημόδης σοφία μας ἐξ αὐτῶν ἔχει τὴν ὠραίαν ἐκείνην παροιμίαν «καθὼς πάει ἡ φλάσκα, οὕτ' ἐφέτος Λαμπρῇ, οὕτε τοῦ χρόνου Πάσχᾳ» λεγομένην ἐπὶ περιστάσεσιν αἵτινες κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐνδείξεις μέλλουν εἶτι πολὺ νὰ βραδύνουν. Ἔσχε δὲ ἀρχὴν τὸ ρητὸν—εἰρήσθω καὶ τοῦτο διὰ τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας—ἐκ τοῦ ἀστείου γεγονότος ἱερέως, λέγουσι Κεφαλλῆνος, ὅστις θέλων νὰ μὴ λανθασθῇ ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχᾳ, ἐπλήρωσε φλάσκαν διὰ τῶν κουκίων ὅσαι αἱ μέχρι τούτου ἡμέραι, κ' ἔτρωγε καθ' ἐκάστην ἐν, εἰπὼν ἔπειτα τὴν ἐκτοτε παροιμιώδη ἄνω φράξιν,

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ ριπίδιον.—Προσθέτει τόσον εἰς τὴν χάριν τῶν φερουσῶν αὐτὸ, δροσίζει τόσον τὰ πρόσωπά των, καὶ πολλάκις παρέχει τὸσας ἄλλας ὑπηρεσίας διὰ τῆς συνθηματικῆς χρήσεώς του, ὥστε εἶνε δίκαιον νὰ τῷ ἀφιερῶθωσιν ἐν τῷ φηρδηνμυγδικῷ τούτοις

ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ κουκιά δὲν ἐτελείωναν ποτὶ, ἀφοῦ ἡ παππαδὴ βλέπουσα ὅτι ἐτρῶγε καθ' ἐκάστην ἐξ αὐτῶν καὶ νομίζουσα ὅτι τῷ ἄρῳ, τ' ἀνανέου κούφα. Διὰ τὰς ἀπλὰς ἀριθμητικὰς πράξεις ἡ χρῆσις τῶν κουκίων εἶνε πολλαχού κοινὴ, κ' ἐκ ταύτης οἱ χωρικοὶ καὶ τὰς ψήφους τῶν ἐκλογῶν ὀνομάζουν κουκιά, λέγοντες λ. χ. «τὰ κουκιά θὰ τὸ δείξουν!» τοῦθ' ὅπερ ἄλλως πιθανὸν νὰ ἦ κληροδότημα τῆς ἀρχαιότητος, καθ' ἣν οἱ κύριοι ἀνεπλήρουν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τὰ σημερινὰ σφαιρίδια σημαίνοντες—ὡς μαρτυρεῖ ὁ Πλούταρχος—ἐπιψήφησιν μὲν ὅταν ἐρρίπτοντο λευκοί, τοῦναντίον δὲ ὅταν μαῦροι. Διὰ τοῦτο δ' ἴσως ὁ Πυθαγόρας ἐδίδασκεν, ὅτι ἄξιμον τὸ κυαμοφαγεῖν, ἦτοι τὸ καλπονοθεύειν—ὡς θὰ ἐλέγομεν εἰς τὴν σημερινήν μας γλῶσσαν—ἂν καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦν τὴν ἀκαγόρευσιν.

Ὅπως δὴ ποτε, ἡ κυαμοφαγία ὑγιεινῶς—καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ζήτημα ἀφοῦ εἶνε τώρα ἡ ἐποχὴ τῆς—δὲν εἶνε βλαβερὸν, ἰδίως ἂν οἱ κύριοι τρώγονται μετὰ μετριότητος, ὥς τι τρυφεροὶ, καὶ ἀνεῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ κελύφους ὅπερ ἄλλοι—λ. χ. ἐν Ἰταλίᾳ—πετοῦν. τὸ δὲ ἀρνὶ μὲ τὰ κουκιά καὶ τὰ ἄλλα κυαμοδεύματα τῆς μαγειρικῆς μας εἶνε καὶ νόστιμα καὶ θρεπτικὰ ἰκανῶς. Οἱ Φοίνικες ἐκ τῶν ξηρῶν κυάμων κατεσκεύαζον ἄρτον, καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὸ κυαμοάλευρον ἀνέμιγνυν πρὸς τὸ τοῦ σίτου. Τέλος, τὸ λατινικὸν τῶν κυάμων ὄνομα Fabi, ἔσχε μίαν τῶν ἐνδοξοτέρων οἰκογενειῶν τῆς ἀρχαίας Ρώμης.

*

Βελγικὴ πανουργία.—Ὅτι ἄκρως εὐφυεῖς οἱ Βέλγαι, πλὴν ἀπείρων ἄλλων σπουδαίων τεκμηρίων, δύναται νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸ νόστιμον τοῦτο γεγονός. Πολυμήχανος βέλγος περιηγεῖται κρατῶν μετὰ στοργῆς βιβλίον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «Ἔργα τῶν Μπερτέν καὶ Καρέ». Πάντοτε ὁ περιεργότερος τῶν συνταξιδιωτῶν ἐρωτᾷ τὸν βέλγον μας:

—Τί βιβλίον εἶν' αὐτό; Φαίνεται ὅτι σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ.

—Βεβαίως, ἀφοῦ στοιχίζει περισσύτερον ἀπὸ 100 χιλ. φράγκων.

Γέλως εἰρωνικὸς ὄλων, καὶ ἰδίως τοῦ ἐρωτῶντος, ὅστις ἐπαναλαμβάνει:

—Αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι 100 χιλ. φράγκα;

—Ἀκριβῶς! Καὶ σὺς ὁ ἴδιος θὰ ἐδίδετε δι' αὐτὸ 100 χιλ. καὶ 500 φρ. ἀκόμη! Στοιχηματίζω.

—Υπὸ ποίους ὄρους;

—Υπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ ὁμολογήσητε ὁ ἴδιος ὅτι τὸ βιβλίον ἔχει αὐτὴν τὴν ἀξίαν.

—Πόσον νὰ στοιχηματίζωμεν;

—Ὅσον θέλετε.

Τὸ στοιχίμα, ποικίλον κατὰ τὰ πρόσωπα, συνολογοεῖται, καὶ ὁ βέλγος ἀνοίγει τὸ βιβλίον του. Περιέχει ἕκαστον καὶ ἐν χιλιόφραγκον γραμμάτια ἐπιμελῶς δεδεμένα, καὶ φέροντα τὰς υπογραφὰς τοῦ ταμίου Μπερτέν, καὶ τοῦ γραμματέως Καρέ, τῆς ἐθνικῆς βελγικῆς τραπέζης!

Ὁ στοιχηματίζας δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ βιβλίον ἀξίζει πλέον τῶν 100 χιλ. φρ. καὶ ἐπομένως... πληρώνει ἀναντιρρήτως τὸ στοιχίμα.

Νέον μελοδράμα.—Μετὰ τὸν θεῖον «Φάουστ» τοῦ Γκουνώ, τὸ μουσικὸν δραματολόγιον δὲν εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ἔργον οὐ ἥρως ἢ σπουδαίως δρῶν πρόσωπον νὰ ἦ ὁ Σατανᾶς, μέχρις οὐ ὁ ἰταλὸς Ἀρῆγος Βαίτος ἔγραψεν—αὐτὸς καὶ τὸ δράμα αὐτὸς καὶ τὴν μουσικὴν—τὸν «Μεφιστοφελῆ» ἔργον ὅλως ἐξοχόν, ἀλλ' οὐχὶ κ' ἐφάμιλλον τῆς ἀριστουργηματικῆς τοῦ Γκουνώ μουσικῆς. Ὁ «Μεφιστοφελῆς» ἐθεμελίωσε τὴν ὑπόληψιν τοῦ Βαίτου καὶ ὡς ποιητοῦ καὶ ὡς μουσουργοῦ ἐδραϊότατα, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ μεγίστης ἀνιπομονησίας καταδοκεῖται σήμερον ὑπὸ σύμπαντος τοῦ μουσικοῦ κόσμου τὸ νέον αὐτοῦ ἔργον, ὁ «Νέρων», ἄρτι περατωθὲν καὶ συμπληρωθὲν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκτελεσθησόμενον τὸν προσεχῆ χειμῶνα ἐν τῷ θεάτρῳ «Σκάλα» τοῦ Μιλάνου. Τοῦτο τὸ θέατρον εἶνε ὄντως μία σκιάλα, ἥτις ἄλλους μὲν ἀνεβίβασεν εἰς τὰ αἰθέρια τῆς μουσικῆς δόξης ὕψη, ἄλλους δὲ κατεκρήμνισεν εἰς τῆς λήθης τὴν ζοφερὰν ἀφάνειαν.

Πλὴν τοῦ «Νέρωνος» ὁ ποιητής—μουσικὸς γράφει ἤδη τὸν «Μωάμεθ», ὅστις ἔσται τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον τοῦ ἔργου, ἐπειδὴ δὲν σκοπεῖ νὰ γράψῃ τι ἄλλο.

Γνώμη περὶ ἀρχαιότητος.—Τὴν ἐρανίζομαι ἐξ ἀρτιφανοῦς γαλλικοῦ βιβλίου, τοῦ Γ' δηλ. τόμου τοῦ Journal des Goncourt ἐν ᾧ ἀναγινώσκω: «Ἡ ἀρχαιότης ἐγένετο ἴσως ἵνα δίδῃ ἄρτον εἰς καθηγητάς.» Καὶ ἀκόμη—προσθέτω ἐγὼ μὲ τὰ ἀρχαιοκαπηλικὰ φοβερά μας σκάνδαλα—περιουσίας εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀρχαιοκαπηλοὺς, ἂν καὶ αὐταὶ εἶνε ἐξ ἐκείνων αἰτίνας φκίνονται λέγουσαι εἰς τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους:

—Ἀνόητε! ἀφοῦ δηλ. δὲν θησαυρίζῃς διὰ τοιούτων μέσων, καὶ τῶν παρεμφερῶν κλοπῶν, τοκογλυφιῶν κλπ.

Καὶ τὸ γελοῖον.—Ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἐλθόντα ἐκ τῆς ἐπαρχίας τὸν κ. Πολυσοφόπουλον ὠδήγησα εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ὁ χορὸς τοῦ Ballo in maschera ἤρξατο συνάδων τὸ rosa in pace il tuo cuore, τὸν ἤκουσα λέγοντα:

—Οἱ διαβολόφραγκοι! Ἀρχίζουν ὅλοι μαζί διὰ νὰ τελειώσουν μίαν ὥρ' ἀρχήτερα. Ἡ ρωμέικη πανσοφία ἐξήγει κ' ἐδῶ β.τι δὲν ἐνόει.

X. Θ.